

14 maart

Zo....Alles ingepakt en bijna een koffer extra aan medicijnen, naalden en teststrips. Toch wel behoorlijk anders zo. We zijn er klaar voor en hebben er zin. Samen met Pa , wat al weer een paar jaar geleden is. We vliegen met een Airbus A380 lekker vanaf Schiphol dit jaar met een overstap in Dubai.

De verassing komt in Dubai. Nadat we een heerlijke halve liter koud goud op hebben in de Heineken bar op het vliegveld van Dubai checken we in voor de 2^e vlucht. Hello Mr Robert, you are frequent flyer of Emirates and we want to offer you 2 seats in the Business Class.....Geweldig!! Wat een ruimte, wat een lekkere bedden en wat een lekkere champagne.

15 Maart

Ruzain pikt ons weer op vanaf het vliegveld en na een paar uur rijden zijn we in Gintota. Inmiddels voelt het bijna als thuiskomen. Het kantoortje wordt weer ingericht met administratie en apparatuur en nadat de koffers uitgepakt zijn gaat Pa ff plat en ik ga een stukkie door het dorp fietsen om verschillende mensen gedag te zeggen. De lokalen vinden het schitterend als ze zo'n blanke door het dorp zien fietsen. Ik wil even langs een project wat afgelopen week al gestart is. Vorig jaar waren we al bij 2 broers wezen kijken die met 2 gezinnen in één huis woonden. Het huis bestond uit een stenen gedeelte en modder gedeelte maar het modder gedeelte was vorig jaar ingestort waardoor de ene broer genoodzaakt was te gaan wonen in een hutje in de jungle met zijn gezin. Het hutje was zo lek als een mandje en het was een mensonterende situatie.

Vorig jaar hadden we de middelen niet meer om hen te helpen maar we hadden hun, als het mogelijk was, voor dit jaar hulp toegezegd. Zelf hadden ze het afgelopen jaar ook geprobeerd om wat opzij te leggen. En dank zij jullie allemaal konden we hier beginnen. 2 weken geleden hadden we Ruzain al opdracht gegeven om te starten met de bouw omdat het project anders niet klaar zou zijn als we weer zouden vertrekken. In de voortuin van het bestaande huis van de ene broer zijn we dus gestart met de bouw van het huisje voor de ander broer. Alles staat best dicht op elkaar maar het is niet anders want geld voor een stukje grond vinden we zonde.

De fundering is inmiddels gelegd en toen ik aan kwam fietsen werd ik uiteraard meteen naar binnen gesleurd. Verse bananen en ananas werden aangeboden en ik wist totaal niet hoe ik dit beleefd kon

weigeren want ik had geen insuline bij me. Lastig als Ruzain er dan niet bij is om het uit te leggen. Na uitgebreid bedankt te zijn fiets ik weg uit deze buurt. Op de één of andere manier mis ik een afslag en kom ik steeds dieper in één of ander jungle gebiedje. Ik ben echt verdwaald, voor het eerst. Op zich blijf ik er rustig onder maar de mensen hier ken ik niet en zij mij niet en ze snappen ook niet wat ik hier doe. Helaas zien ze je als buitenlander aan voor een rijk man en dan schiet toch even de gedachte door m'n hoofd van dat meisje uit Groningen die vorige week vermoord is bij een overval in Ghana. Stront toevallig zie ik een groep jongens voetballen waarvan ik er verschillende ken van het Ukwatte College. De jongens zien me al van verre en stormen op me af. Mr Robert Mr Robert do you play with us? Pa en Zoon betalen al jaren de extra Engelse lessen op deze school en dat komt goed uit als ik ze in het engels uitleg dat ik niet weet waar ik ben. No problem Mr Robert. En na een half uurtje fietsen kris kras door allerlei "straatjes" kom ik weer gelukkig op bekend terrein.....

Eerst maar eens een bakkie thee bij het River House, de lokale hangplek van alle lokalen in Gintota. Inmiddels is Pa ook wakker en daarna gaan we samen met Ruzain naar Galle om voorbereidingen te treffen voor komende 2 weken en uiteraard weer geld te wisselen. Na het avond eten komen verschillende vrienden langs. Ik ga het eenmalig schrijven en dan houden we erover op. De sfeer is er behoorlijk uit! Allemaal missen we Raseek zo vreselijk. De lol, het relativeren waar hij zo goed in was, de interesse voor het leven bij ons, het gelach etc etc. Het is er niet meer. Tuurlijk genieten we van elkaar en is het best gezellig maar het is gewoon anders. Ik betrap mezelf er een aantal keer op als de poort bij Ruzain open gaat dat misschien....maar nee hij staat echt niet meer in die poort met z'n grote bek: Hello my best friend, I am mr Balkenende.....

16 Maart.

Goed geslapen. Was echt even nodig na nachtje overslaan tijdens de reis. Het is al behoorlijk druk aan de poort want iedereen weet inmiddels dat we er weer zijn. Op beleefde wijze filtert Ruzain alle mensen aan de poort. Ik heb echt respect voor z'n geduld want hij hoort alle verhalen aan. Uiteindelijk is het rond achten en heeft Fausina, Ruzain zn vrouw, weer een heerlijk ontbijt gemaakt. Met heerlijk vers fruit en roti. Het is weer even zoeken voor de juiste dosis insuline maar dat heb ik er graag voor over. Na het ontbijt gaan we op pad. Als eerste rijden we langs het project van de 2 broers. De bouw verloopt goed, ondanks de bloedhitte. De bouwlui werken hard door en de gezinnen van de 2 broers zijn ook hard bezig. Iedereen lacht en de dankbaarheid straalt van de gezichten af. We gaan naar ons volgende project. Onderweg zien zoveel bekenden ons rijden en we worden door iedereen uitgenodigd voor thee of wat dan ook. Vriendelijk slaan we alles af en gaan verder. We rijden naar een gezin wat aangedragen is door Chootan, onze trouwe vriend (voor het gemak van jullie en mezelf noem ik het gezin maar even moddergezin). Een gezin wat samen woont met hun beiden vaders van 85 en 86 jaar oud. Als we bij het "huis" aan komen lopen schrikken we van de staat waarin het modderhuis zich bevindt. De muren hellen helemaal over en zijn volledig verzakt. Het dak is compleet weggerot en wordt bij elkaar gehouden door touw, palmladeren en plastic. Als we het huisje binnengaan, worden we alleen maar triester bij de aanblik van 2 hoogbejaarde Sri Lankanen die tussen de modder op een bedje moeten slapen met boven hun hoofd allemaal gaten in iets wat door moet gaan voor dak. Ruzain waarschuwt me als ik film dat ik niet tegen een modderwand of muurtje loopt want het staat echt op instorten allemaal. Als ik vraag wat de man voor werk doet legt hij uit dat hij werkt op de markt in Galle en dat hij dagelijks een inkomen verdient van rond de €3. Hier kan hij net voldoende eten van aanschaffen voor zn gezin en de 2 vaders maar iets apart leggen voor de renovatie van de modderhut gaat moeilijk. Onze keuze is gauw

gemaakt en we rijden snel naar onze bouwlu toe. We vragen of ze vanavond willen gaan kijken bij het modderhuis zodat we een prijs krijgen om hier alles af te breken en een nieuw huis te bouwen.

We rijden verder door Gintota, en komen aan bij een mevrouw die we gisteren al ontmoet hebben. Ze stond aan de poort gisteravond en ze is er door Ruzain en mij uitgefilterd en ik geef eerlijk toe dat dat gekomen is door haar enorme dikke buik.....zwanger. Onze voorwaarde tot helpen is vaak dat mensen in ieder geval een baan moeten hebben of moeten laten zien dat ze hard bezig zijn er eentje vinden en dat was ook hier het geval. Door de enorme economische crisis hier had haar man zn baan verloren en was hij genoodzaakt om in Habantota, ruim 3 uur rijden hier vandaan , kokosnoten te plukken en deze te transporteren naar Galle om ze vervolgens te verkopen. Een baantje wat niet veel oplevert maar ja....beter iets dan niets. Het probleem bij hun is dat ze momenteel met z'n vieren in een hokje slapen omdat de rest van het huis geen dak had voor zover je van huis kon spreken. Met de komst van de baby zou het wel prettig zijn als het gehele huis zou zijn overkapt zeker met de regentijd op komst (april). Het is een trieste aanblik als we de "slaapkamer" zien waar momenteel het gehele gezin slaapt. De man verdient net genoeg om dagelijks wat eten aan te schaffen voor zn gezin dus dat dak gaat er echt niet komen voor de bevalling. We bellen onze vaste timmerman op en vragen hem of hij meteen kan komen kijken wat de mogelijkheden zijn. Binnen 10 minuten is hij bij ons, ook blij met weer een nieuwe klus, en hij meet en rekent en komt uiteindelijk met een prijs. We besluiten meteen ja te zeggen en de timmerman belt 2 personeelsleden die gelijk aan de slag gaan. Het voelt alsof ik weer in de bekende achtbaan zit en we vliegen van hot naar her. Het is inmiddels al weer na vieren en we besluiten naar Raseek z'n gezin te gaan. Risla en haar broers glunderen als we aan komen lopen en de begroeting is warm en emotioneel. Risla lult honderduit in vloeiend engels. Ze vertelt over haar studie en dat ze net examen heeft gedaan, over haar broers, haar moeder en vooral over het verdriet en gemis. Haar oom komt ook. Deze man bekommert zich over het gezin. Zowel financieel als sociaal. Risla is begonnen met naailes te volgen in de hoop hieruit een klein inkomen te generen in de toekomst. Ook geeft ze nog Engelse bijles aan buurtkinderen. Ik vertel de oom dat ik vind dat de keuze bij RIsla ligt maar dat ik onderwijs het aller belangrijkste vind voor z'n slimme meid als RIsla. Als zij een goede studie volgt en daardoor in de toekomst een goeie baan vind dan is het gehele gezin daarbij gebaat. De oom is het gelukkig met me eens maar zegt ook dat RIsla deze keuze moet maken. RIsla zelf kan moeilijk kiezen, mede ook omdat ze het resultaat nog niet heeft van haar examen. Ze zegt ook dat ze graag wilt doorleren maar aan de andere kant wil ze haar moeder helpen met de ondersteuning van het gezin en ze wil proberen geld te verdienen. Ze besluit de discussie dat ze haar keuze maakt na de uitslag van het examen. Een verstandige keuze omdat ze dan ook weet welk niveau ze wel of niet aan kan. Financieel overleeft het gezin momenteel door de ondersteuning van de om en door de maandelijkse bijdrage van onze stichting, die grotendeel gebruikt wordt voor de studie van de kinderen. De oom bedankt ons uitgebreid en ik zeg hem dat we nog wel een paar keer langs komen komende week. Het is laat en we zijn moe. We rijden lekker naar huis en snakken naar een douche. Het is verschrikkelijk warm geweest en alles plakt. Lekker douchen, eten en een bakkie hollandse pleur op de veranda. Ideaal zo'n klein koffiezet apparaatje hier. Het is gelukkig wat rustiger aan de poort zodat we één en ander kunnen bijwerken in de boekhouding en qua verslag. Nog een klein borreltje met vaders en dan lekker slapen.

17 maart

Zo allememachies 04:45 en echt klaar wakker. Er rent een of ander beest over het dak en het is benauwd warm. Airco afgeslagen want er is een stroomstoring. Al sluipend loop ik m'n kamer uit want wil niet dat Pa wakker wordt. Buiten op de veranda zit Ruzain. Ook klaar wakker en kan niet meer slapen. Nou dan gaan we de tijd maar nuttig besteden en samen gaan we op pad na een lekker koppie ginger thee. Het is inmiddels 05:30 en het is overal al bedrijvig hier. We besluiten om alle bouwmaterialen te gaan bestellen. De prijs van het moddergezin viel gelukkig mee. Onze bouwlieden hebben sinds vorig jaar een standaard "Pa en Zoon" huisje ontwikkelt. Standaard maat, altijd dezelfde bouwmaterialen en praktisch dezelfde arbeidsuren. Nadat we de materialen besteld hebben, rijden we naar de modderfamilie toe. Als we melden dat het huis afgebroken kan worden begint de man spontaan te huilen. We gaan als eerste helpen met onderdak zoeken voor de 2 hoogbejaarde vaders en helpers inschakelen om het modderhuis te slopen en de bouwplaats bouwrijp te maken. Onderdak is gelukkig snel gevonden bij een Oom van Ruzain en in het moerasgebied waar we vorig jaar ook 3 huisjes hebben gebouwd vragen we om vrijwilligers en binnen een kwartier staan er 15 man klaar om daarbij te helpen. Het is inmiddels 09:00 en we gaan eerst naar huis om te ontbijten want ik zit veel te laag. Pa is inmiddels ook wakker en na het ontbijt gaan we eerst langs bij de mountain family. Deze familie hebben we na de Tsunami geholpen met een huisje en deze man heeft na het overlijden van Raseek alle werkzaamheden overgenomen die normaal door Raseek gedaan werden. Hij doet dit geheel kosteloos en uit respect voor de stichting maar ook voor Raseek, z'n beste vriend. Als tegenprestatie gaan we bij hem langs omdat Ruzain ons vertelde dat hij enkele kozijnen wilde voorzien van glas omdat tijden de regentijd al het water naar binnen geblazen wordt omdat het hier in de bergen best hard kan waaien. We worden warm verwelkomd en de man verteldt honderduit over al het werk wat hij voor de stichting gedaan heeft. Van alle andere mensen hier hadden we al gehoord hoe betrouwbaar en punctueel de man is dus we vertellen hem dat we alle kozijnen gaan voorzien van glas. Lang geleden dat ik gezoend ben door een man.....We vertrekken weer en vertellen dat we hier nog 2 weken zijn en dat we het leuk vinden als hij 's avonds gezellig langs komt. De man zal zelf alle kozijnen opmeten en dat komende week aan ons doorgeven zodat we in de stad het glas kunnen bestellen.

Nu eerst naar Nifla. Nifla heeft spastische benen en helpen we al jaren. Toen we haar 5 jaar geleden ontmoetten kon ze niet zelfstandig lopen. Door financiële steun in de vorm van fysiotherapie , juiste medicatie en aangepast schoeisel gaat het al een stuk beter met haar. Ik wil eventjes gaan kijken bij haar om te kijken hoe het met haar gaat. Ze staat al in de deuropening als ze onze auto ziet aankomen . Ik ben zo trots op haar.....het is een bikkeldie er voor de volle 100% voor gaat en altijd positief. In Nederland hebben we al opdracht gegeven aan het ziekenhuis om haar schoenen te vernieuwen. Er is een nieuwe schoen hier ontwikkeld die het mogelijk maakt dat ze straks langere afstanden kan lopen. Ze staat bijna te springen om samen met ons naar het ziekenhuis te gaan om ze op te halen. Uiteindelijk, na alles aangemeten te hebben, keren we terug naar haar huis waar ze ze trots showt aan haar ouders. Geweldig! De dag is al weer bijna voorbij en moe maar voldaan besluiten we lekker even naar het strand te gaan. Een ijskoud glas koud goud, lekker even bijslapen en een heerlijke duik in de kraakheldere oceaan.....

18 maart

Werkelijk heerlijk geslapen. Kan merken dat de warmte en de drukte je echt moe maakt. Al vroeg klim ik op de fiets om te kijken hoe het bij onze bouwprojecten staat. Het is overal al druk en men is volop bezig. Bij de 2 broers gaat de laatste laag stenen op het huis voordat men aan het dak begint

en bij het moddergezin is het huis al volledig gesloopt en is men druk bezig lijnen uit te zetten om de fundering te graven en te stortten. Het is echt ongekend hoe hard men werkt. Ruzain iedereen achter z'n broek en op elke plek waar we ook komen ratelt ie aan een stuk door tegen alle bouwlui en andere betrokkenen. Uiteindelijk gaan we weer naar huis want we worden straks opgehaald door de chauffeur van de burgermeester. De burgermeester heeft via Nasseem gevraagd of we bij een educatief project een helpende hand willen bieden omdat hij de kosten niet voor de volle 100% voor eigen rekening kan nemen. We rijden naar een school waar ik al eens eerder ben geweest. Het is een piepklein schooltje wat weinig aandacht krijgt van de overheid. De burgermeester bekommert zich wel over deze school alleen hij krijgt te weinig ondersteuning vanuit de overheid om de school op een hoger niveau te krijgen. De burgermeester heeft uit eigen zak 2 leraren laten opleiden tot informatica docent. Computers krijgen een steeds belangrijkere rol hier in Sri Lanka dus ook veel scholen worden voorzien van de juiste docenten en apparatuur. Veelal de scholen in de grote steden worden hiermee geholpen en schooltjes als deze, afgelegen en klein worden vaak overgeslagen. Op deze school zijn 19 leerlingen, die bij de hand genoeg zijn om met computers om te gaan vandaar dat de burgermeester ons vraagt om samen met hem een aantal computers aan te schaffen. Mooi project waar we uiteindelijk mee instemmen en we besluiten meteen naar de stad te rijden om de computers te bestellen. De burgermeester betaalt 50% en Pa en Zoon 50%. We worden nog uitgenodigd door de burgermeester om een kop thee met hem te drinken en hij benadrukt nogmaals hoe belangrijk het is dat we dit soort projecten ondersteunen. Zeker, als de lokale overheid ook mee helpt hebben we totaal geen moeite om een helpende hand te bieden. We rijden weg bij het gemeentehuis want we moeten even naar de stad om bloed te prikken bij Pa. Hij heeft de laatste tijd weer veel last van de artritis en nadat we zijn dokter hebben gebeld adviseerde die ons om eerst even bloed te laten prikken. Als snel blijkt dat er veel te veel rode bloedlichaampjes in zn lichaam zitten wat inderdaad duidt op een verslechtering van de artritis. Nadat we de dokter geïnformeerd hebben hierover besluit deze man naar Galle af te reizen om Pa z'n handen aanstaande donderdag te "cuppen". Dan maken ze kleine sneetjes in zn vingers en handen, trekken die plekken dan vacuüm en drukken ze oud en slecht bloed uit je handen zodat de waarden van de rode bloedlichaampjes weer normaal wordt. Een beetje te vergelijken met de bloedzuigers uit vroeger tijden maar het helpt pa altijd fantastisch Het is inmiddels al weer tegen vijven en de dag is weer voorbij gevlogen. We besluiten naar huis te gaan zodat we de de facebookpagina weer te kunnen updaten. Na een heerlijk maaltijd komen verschillende vrienden gezellig wat drinken en is het uiteraard weer enorm druk aan de poort.

19 maart

Rond zessen zit ik in mn kantoortje de financiën bij te werken. Ik wil en moet zoveel mogelijk projecten gelijk inboeken of betalen zodat ik niet voor verrassingen kom te staan of uiteindelijk ja zeg tegen een project en achteraf blijkt dat er geen geld voor is. Uiteindelijk met elkaar alles weer bijgewerkt alles bij gewerkt zodat we precies weten hoe nat we zijn. Al die bouwprojecten zijn echt wel noodzakelijk maar het nadeel is dat ze erg duur zijn.

Rond half 8 wordt er meerdere malen aan de poort gebeld. Ruzain is even douchen dus ik doe zelf open. Er staat een boomlange knaap voor me met tranen in z'n ogen. Hij spreekt geen engels maar ik wijs hem een stoel en roep Ruzain. De jongen is een goeie voetballer en speelt in het schoolelftal van de regio Galle. Spits, en een goeie ook zegt Ruzain. Hij heeft de laatste wedstrijd op blote voeten gevoetbald want zijn voetbalschoenen waren totaal versleten en veel te klein. Aangezien zaterdag

finale gespeeld wordt en dit een officiële wedstrijd is is hij verplicht goed schoeisel te dragen. Hij komt uit een extreem arm gezin vertelt Ruzain mij en die schoenen gaan er dus niet komen. Ik besluit samen met hem naar Galle te rijden om er de mooiste en beste voetbalschoenen te kopen die er zijn. Een sportwinkel hier zoeken is niet makkelijk omdat sportartikelen vrij prijzig zijn. Het enige waar je mee doodgegooid wordt zijn cricketattributen. Uiteindelijk vinden we een schitterend paar schoenen voor hem en glundert hij van oor tot oor. Het is inmiddels bloedheet en we rijden eerst even naar de supermarkt voor wat flessen water. Daarna rijden we door naar een huis waar 3 families in wonen. Het huis ziet er op zich redelijk uit, wel wat klein voor 3 families maar toch begrijp ik niet helemaal wat we hier gaan doen. Opeens zie ik een vrouw staan die we al 3 jaar lang bij de poort hebben gezien. Vaak was ze te laat omdat alle projecten dan al waren uitgevoerd en het geld op was. Ook eergisteren was ze weer aan de poort geweest en Ruzain had haar beloofd om langs te komen. Als ik in de hoek van de "tuin" kijk wordt me al snel duidelijk wat hier gaande is. Een geestelijk gehandicapte man zit in de tuin te mompelen en een beetje om zich heen te slaan. Er ligt allerlei viezigheid om de man heen en het stinkt naar urine. De vrouw vertelt dat het haar broer is en dat hij de eerste jaren gewoon bij hun in huis leefde. Zijn situatie werd erger en hij werd ouder en sterker en er woonden nog 2 gezinnen in het huis en de kinderen waren bang van haar broer. Hij had ook paniekaanvallen en sloeg iedereen en gooide met alles. Ook is hij incontinent. Het is een verschrikkelijke trieste situatie maar uiteindelijk heeft men besloten een soort van hutje voor hem te maken waar precies een bed in past zodat hij buiten het huis kan slapen. Opvang voor dit soort gevallen is er in Sri Lanka niet, (het is beschamend hoe de overheid met hun gehandicapten om gaat) tenzij je genoeg geld heb voor particuliere opvang en dat is er niet. Het tentje is in de loop der jaren veranderd in een varkensstal. Niet meer en niet minder. Het staat op instorten, stinkt, hoe men het ook probeert bij te houden, het is gewoonweg een mensonwaardige stal. De familie vraagt ons of we samen met "onze bouwlui" kunnen kijken naar een oplossing. In de tuin ligt namelijk een stukje fundering met 4 muurtjes. Voordeel is dat de vloer van beton is zodat men de vloer gemakkelijk kan schoon spuiten / boenen als de man alles heeft laten lopen. Men wil kijken of deze fundering opgemetseld kan worden zodat men een kamertje kan maken waar de man in kan slapen. Het stelt niet zoveel voor wat er dan uiteindelijk komt te staan maar alles is beter als dit. Ruzain belt gelijk een van de bouwvakkers zodat we gelijk weten wat dit kost. We besluiten meteen akkoord te gaan want aan deze situatie moet echt wat gedaan worden.

Inmiddels is de ochtend al weer voorbij en lijkt het alleen maar warmer te worden. De hitte put je echt uit hier en het is verschrikkelijk belangrijk om goed te drinken. Daarbij komt dat ik ook nog eens continu in de gaten moet houden dat mijn waardes goed blijven. We banjeren weer verder door Gintota en rijden wat bouwputjes af. Het huisje van de 2 broers is bijna klaar gemetseld. Vandaag komt de nok erop zodat we spoedig met het dak kunnen beginnen. Beide broers werken zelf ook keihard mee en vinden het geweldig dat we steeds even komen kijken. Iedereen werkt als paarden en ik heb respect voor deze lui met dit soort temperaturen. Hierna scheuren we snel nog even naar het moddergezin. Men is al halverwege met de fundering en de bouwlui garanderen me dat vandaag de fundering afkomt. Mooi zo. We rijden nu naar een wijk in Gintota die niet aangesloten is op schoon water. Het is een wijk waar voornamelijk alleenstaande ouders wonen die maar net hun kop boven water kunnen houden. We hadden wat aanvragen voor waterleidingen gehad uit deze wijk maar kwamen tot de ontdekking dat er geen hoofdleiding is waardoor individuele wateraansluitingen onbetaalbaar zijn want dan worden de kosten in rekening gebracht voor de aanleg van de hoofdleiding.....Nu is het onze beurt dat de gemeente eens wat voor ons doet. We spreken

uitvoerig met de chairman dat we graag wat individuele wateraansluitingen willen aanleggen maar dat we het belachelijk vinden dat we alle kosten van de hoofdleiding ook moeten betalen. Hij begrijpt ons en zegt ons dat hij al lang blij is dat we individueel wat leidingen willen aanleggen en dat hij vanmiddag meteen aan de slag gaat met de federale overheid om hierover een beslissing te nemen. Super!!! Zowaar eindelijk eens direct actie bij de overheid. We hebben Pa aan het einde van de ochtend lekker weggebracht naar het strand zodat hij even kan relaxen. Wordt vervelend zat dat cuppen donderdag dus even rust, ook vanwege de hitte. Ruzain en ik besluiten wat te gaan drinken bij een vriend in het Dutch Fort want de chairman had beloofd ons binnen een uur terug te bellen. Ik begin af en toe ook de plank mis te slaan, combi waarschijnlijk tussen warmte, drukte en lage waardes. Bij Sula aangekomen drinken we een ijskoude smoothie en maakt hij heerlijke verse broodjes met vanochtend gevangen tonijn!! Heerlijk. Zowel Ruzain als ik trekken helemaal bij. Na een klein uurtje worden we zowaar terug gebeld door de chairman. Goed nieuws. De hoofdleiding van het water kan vrij eenvoudig worden aangesloten op deze wijk vanwege één of andere oude leiding. Onvoorstelbaar dat dit nog niet gebeurd is maar ja, dit soort dingen moet je loslaten als je hier wat wil doen. De lokale overheid zorgt deze week nog dat de hoofdleiding wordt door getrokken zodat wij kunnen inventariseren wie wij individueel hierop aansluiten. Echt goed nieuws en zowaar eens medewerking en respect voor al ons werk hier. We gaan als eerste naar de waterboard om wat prijzen op te vragen en om te kijken wat straks de mogelijkheden zijn. Inmiddels is het tegen vijven en zitten we er beiden doorheen. We besluiten Pa op te pikken en dan lekker naar huis te gaan. Na een ijskoude douche, waarbij ik me wederom besef hoe kostbaar water is, besluiten we heerlijk te gaan eten in de Indian Hut. Lekker!!!

20 maart

Ik word al vroeg wakker van een vreselijk kabaal. Ik loop naar buiten en al snel zie ik wat er aan de hand is. Een groep apen hebben de straat waarin Ruzain woont overgestoken en dit doen ze meestal via de daken en bomen. Maar in deze straat doen ze dit via een elektriciteit kabel.....ééntje heeft dit niet overleefd en hangt verkoold in de kabels. Het is een enorm lawaai van de andere apen en mensen uit de straat verwijderen de verbrande aap zodat de anderen rustiger worden. Ik besluit maar op te blijven want slapen gaat het nu ook niet meer worden. Ik werk het verslag bij en doe wat updates op de facebook pagina. Leuk dat zoveel mensen ons volgen.....

Na een heerlijk ontbijt serveert Nero ons bakkie koffie en nemen we met Ruzain één en ander door. Er lopen veel projecten nu maar ook nog wat aanvragen. Als we precies weten hoe of wat gaan we eerst geld wisselen.

We rijden als eerste naar de 2 broers. Het huis schiet behoorlijk op. Morgen kan de timmerman er in. Ze zijn ziels gelukkig. Het is een mooi huisje en er is hard en netjes gewerkt. Na alle dankbetuigingen, thee, bananen en ananassen nemen we afscheid en rijden we naar het moddergezin. Hier is het echt een bouwplaats, veel mensen aan het werk inclusief alle kinderen uit de buurt. Er wordt al volop gemetseld en in dit tempo weet ik zeker dat dit huis afkomt voor vertrek.

Daarna rijden we door naar een nieuwe school. We zijn in Sri Lanka begonnen met het Ukwatte College wat momenteel geheel zelfstandig kan functioneren. Daarna kwam de Santosa school. Op deze school hebben we gebouwd en veel oud lesmateriaal vervangen. Ook de gemeenschap

eromheen is uitgebreid geholpen, van wateraansluitingen tot zelfs bouw van verschillende huisjes. Nu wordt het weer tijd om een nieuwe school te ondersteunen. Ruzain is afgelopen jaar benaderd door een schoolhoofd die wat ondersteuning kan gebruiken. Het schooltje ligt wel in de regio Galle maar meer landinwaarts. Als we uiteindelijk aankomen bij het schooltje en uit de auto stappen valt er een hete deken over je heen. Ongelooflijk zo warm als het hier landinwaarts is. We worden hartelijk begroet door het schoolhoofd. Op zich zien de klassen er perfect uit!! Weinig verval en keurig geverfde muren!! Ik loop als eerste zelf even rond en in de lokalen is het groot feest want er loopt een blanke rond en dat is altijd hilariteit hier. Als ik verschillende lokalen binnen stap valt me als eerste op dat er geen licht is maar ook dat er geen fans aan het plafond hangen. Fans zijn bijna levensvoorwaarde nr 1 in Sri Lanka. Deze zorgen uiteraard voor verkoeling maar ook insecten die malaria of denque kunnen veroorzaken houden ze op afstand. Verder hebben verschillende lokalen geen schrijfbord, zie ik leerlingen zonder schoolboeken en zitten de oudere leerlingen in één lokaal waardoor alle lessen door elkaar gegeven wordt. We gaan om de tafel zitten met het schoolhoofd. Als eerste vertel ik hem dat ik er niks van begrijp dat de school er van buiten zo ongelooflijk gelikt uitziet maar van binnen een drama. De man vertelt dat de school in 2009 op instorten stond en dat men eigenlijk besloten had vanuit de overheid dat de kinderen ondergebracht moesten worden bij een school 7 kilometer verderop. Dit was voor het schoolhoofd geen optie omdat vele kinderen al kilometers moesten lopen om op deze school te komen en hij was bang dat veel ouders dan hun kinderen thuis zouden houden. Hij is gaan zoeken naar oplossingen en is uiteindelijk via via in contact gekomen met een Amerikaanse stichting die veel werk deed in Sri Lanka. Deze stichting heeft de school geheel behoorlijk gerenoveerd zodat de lokalen weer veilig in gebruik konden worden genomen. Voor het overige moesten ze zelf zorgen. Zodoende is er geen elektriciteit enz. Voelt voor mij dat deze stichting een auto heeft gegeven alleen voor de wielen was geen budget meer .....

We kunnen niet in 1 keer alles rechtekken dus we zullen keuzes moeten maken waarvan ikzelf de makkelijkste al kan maken: elektriciteit!! Het schoolhoofd is het daar uiteraard mee eens. Verlichting op de school is een must en elk lokaaltje moet een fan hebben voor verkoeling in deze bloedhitte. Verder willen we lokalen waar geen schrijfbord aanwezig is voorzien van een whiteboard en voor de kleuterklassen wat speel en leer toebehoren. Ook is het een must dat er schoon water wordt aangevoerd. Er loopt wel een leiding maar deze is lek en totaal vervuild dus moet vervangen worden. We besluiten meteen terug te rijden naar Gintota om onze eigen elektriciën op te halen zodat hij een kostenplaatje. Verder willen we via onze bevriende chairman een medewerker van de water board oppikken om te bepalen hoe wat of waar met de renovatie van de wateraansluiting en in de stad gaan we op zoek naar whiteboards. Een paar uur later rijden we weer het terrein op van de school en het schoolhoofd weet niet wat hij ziet. Verschillende mensen zijn bezig om te kijken naar het elektriciteit verhaal, anderen zijn bezig met kijken naar de wateraansluitingen en Ruzain en ik inventariseren de schoolboeken. Het schoolhoofd had nooit verwacht dat we terug zouden komen laat staan met de juiste mensen. Al zo vaak na 2009 is zijn school door mensen bezocht en is er van alles beloofd maar resultaten?

Als we alles op een rijtje hebben vallen de kosten mee en zetten we gelijk alles in werking. Voor een kleine €1000 kunnen we de gehele school voorzien van elektriciteit en verlichting inclusief aanschaf fans en wateraansluiting. De chairman heeft ook hulp toegezegd voor boeken en materialen. Met het weekend erbij willen we dat aanstaande maandag alles klaar is. We rijden terug naar de stad. Het is een gekkenhuis van jewelste. Het is hier nu een soort van decembermaand want over 2 weken is het hier jaarwisseling. Net als bij ons is het dan een maand lang allerlei acties en aanbiedingen. Voor

ons is dit erg gunstig want er wordt veel korting gegeven omdat er traditioneel aandacht wordt geschonken aan de medemensen. Voor mij ook een reden om in deze tijd te gaan want ik ben er van overtuigd dat dit behoorlijk scheelt op het budget van de stichting. Als we de hele stad kras hebben doorgelopen en alles hebben besteld en afgerekend ben ik drijfnat van het zweet. De enorme hitte heeft me nu echt even genekt in combinatie met een veel te lage bloedwaarde ondanks de sultana's. Ruzain snapt en ziet het meteen. Hij laat me achter bij een bevriende winkelier, haalt de auto en we rijden snel naar het Dutch Fort voor een ijskoude smoothie bij onze vriend Sula. Heerlijk.....even rust en verkoeling. Het is inmiddels 18:00 en we gaan gelukkig naar huis. We pikken Pa op (is tot de middag mee geweest met ons en daarna lekker gaan relaxen en wat medicijnen kopen voor zn cupping morgen) en scheuren lekker naar huis. Een heerlijke ijskoude douche en dan lekker eten. De gehele dag bezig geweest met de school maar wel met als resultaat dat morgen alles al in actie gezet kan worden.

21 Maart

Slaap minder goed de laatste dagen. Hoofd zit veel te vol met alle verhalen en projecten. Besluit er maar uit te gaan. Ook Ruzain is al vroeg wakker en we besluiten om samen maar naar de school te rijden om alle spullen die we gekocht hebben af te geven. Rond 7 uur komen we al bij de school, gelijktijdig met de elektricien . De zon is al heftig aan het schijnen waardoor het al vroeg warm is. Ik besluit hem even te helpen met de fans die we hebben gekocht. We willen de klus hier binnen een paar dagen klaren dus samen met Ruzain en nog 2 leraren schroeven we alle fans in elkaar zodat ze straks alleen nog maar aangesloten hoeven te worden. De elektricien is zelf druk bezig met de meterkast. Het schoolhoofd heeft ervoor gezorgd dat de oudste groep leerlingen ook al aanwezig zijn zodat zij een gleuf kunnen graven vanaf de school naar de weg zodat hier de stroomkabels ingegraven kunnen worden. Als we rond 9 uur weer naar huis rijden is er al een hoop gebeurd. Gauw naar huis en even wat eten. Pa moet vandaag vasten want die gaan ze "cuppen" vanmiddag. Tijdens het ontbijt worden we door de elektricien opgebeld. De aangeschafte verlichting is niet in orde is. De mensen in de winkel hadden ons geadviseerd om grote spaarlampen aan te schaffen en daar was ik het gisteren al niet mee eens. Ik wilde TL verlichting zodat alles beter en breder verlicht wordt. Ruzain was het hier ook niet mee eens want die vond de kosten te hoog voor TL verlichting. Nou ja.....laten we er maar niet te lang bij stilstaan en na het ontbijt gaan we als de sodemieter naar de stad om TL verlichting aan te schaffen en daarna dit weer te brengen naar de school. We verspillen veel tijd vandaag met heen en wee rijden. De elektricien is blij met de TL verlichting en gaat snel verder om alles af te krijgen. Ook wij gaan snel verder want we hebben vandaag afgesproken met 3 scholen die we in het verleden hebben geholpen. Ukwatte, Santosa en Zahira college. Op alle 3 de scholen is de ontvangst hartelijk en gelukkig zijn alle 3 nog geheel up to date. Alles loopt redelijk in kannen en kruiken en vanuit de overheid is er ook behoorlijk wat meer aandacht voor de scholen. Individueel zijn er her en der nog wel wat problemen maar deze worden vrij snel door de leraren herkend en in goed overleg met Ruzain wordt er dan naar een oplossing gekeken. Vaak is dit aanschaf van een bril, schoenen, geen middelen voor medicijnen bij ziekte of ondervoeding .en daardoor vitaminen gebrek. Voor de meest schrijnende gevallen hebben we een fonds opgericht bij Ruzain zodat hij hieruit, indien nodig, te hulp kan schieten. Qua boeken, leermiddelen of wat dan ook is momenteel niets nodig op deze scholen. Goed nieuws dus. Het is inmiddels alweer halverwege de middag en we droppen Pa bij de dokter die inmiddels overgekomen is uit Kandy De man begroet Pa hartelijk en begint gelijk van alles te vragen. Op het moment dat de eerste sneetjes in z'n hand gezet gaan worden, gaan Ruzain en ik gauw weer verder. We gaan eerst even onze projecten langs. Het

huis van de zwangere vrouw is al geheel af. Het dak is dicht en er kan "waterdicht" bevallen worden. Mooi gevoel dat alles loopt en draait volgens planning. Het is al laat maar we besluiten toch nog even langs onze dokterspost te rijden. Al vele jaren hebben we in samenwerking met Dr Sayaan een dokterspost die door ons voorzien wordt van medicijnen en samen met de dokter betalen we de huur van de twee locaties. Het enige wat de mensen moeten betalen is 20 rupees. Deze 20 rupees (€0,02) wordt gebruikt voor het onderhoud van de kliniek en schoonmaken en steriliseren van de medische apparatuur. Consult en medicijnen zijn geheel voor onze rekening. Alleen de allerarmsten en meest schrijnende gevallen zijn hier "welkom". De dokter doet dit werk 5 dagen per week na zijn dagelijkse werk als overheidsarts. Deze nieuwe locatie had ik zelf nog niet gezien. Het is een post die gevestigd is in een locatie die voorheen van het rode kruis was. De huur is niet al te hoog en hij ligt centraal in een wijk waar medische hulp hard nodig is. Als ik aankom schrik ik van de hoeveelheid mensen. Om en nabij de 70 mensen staan netjes in de rij te wachten. Uiteraard worden we door Dr Sayaan hartelijk begroet. Hij vraagt of we een paar consulten willen bijwonen zodat we een beeld krijgen welke problemen er spelen. Vaak door vitamine tekort ontstaan er klachten en kan de dokter vrij simpel een helpende hand bieden door het geven van vitamine pillen. We zijn trots op deze kliniek en uiteraard op Dr Sayaan die echt dag en nacht voor alle mensen klaar staat. We besluiten naar huis te gaan want de dokter daar zal inmiddels ook wel klaar zijn met Pa. Nou inderdaad hoor de patient zit al lekker op de veranda met een boek met bebloede handen en voeten want die heeft de dokter ook maar even mee gepakt. Het oude bloed is weer verwijderd en als het goed is moet alles over een dag of 2 weer minder pijnlijk zijn. De dag zit er weer op. We zijn allemaal moe. Na het eten drinken we nog wat en we besluiten de poort maar een avondje dicht te houden. Case and gate closed today .....zegt Ruzain.

22 maart.

Slecht geslapen. Ik tob een beetje met de diabetes sinds een dag of 3. De gunstige werking van het sporten is denk ik verdwenen. In Nederland loop ik 4 tot 5 keer per week omdat ik daardoor de waardes beter onder controle krijg. Hier heb ik daar echt geen tijd voor maar is ook bijna niet mogelijk in de bloedhitte. Ook het eten hier speelt natuurlijk een rol en de vermoeidheid zal ook parten spelen inmiddels. Ik heb nu echt wat last en besluit al rond 5.00 eruit te gaan. Het is nog pikkedonker, de vogels fluiten er al vrolijk op los en het is al een komen en gaan van tuk tuk's. Ik besluit om alvast wat bonnetjes te gaan inboeken zodat we straks weten waar we nog een bon van moeten hebben. Alle mensen die voor ons bouwen zijn lokale bewoners die gewoon tegen uurloon werken en die dus geen facturen sturen. Ook veel materialen die we gebruiken worden uit de natuur gehaald. Zand uit de rivier, stenen worden lokaal gebakken en hout gekapt. Veel van deze mensen kunnen amper lezen of schrijven laat staan een bonnetje voor me regelen. Materiaal zoals dakplaten, toiletputten, elektriciteit artikelen, medicijnen etc worden uiteraard in winkels gekocht dus daar zijn bonnetjes geen probleem. Rond zes uur is Ruzain ook op en samen besluiten we om wat projecten van de afgelopen jaren na te lopen. Ik wil graag de huisjes zien in het moerassen gebied waar we veel hebben gebouwd. We hebben hier veel gezinnen geholpen met een, huis ,toilet enz. Ik ben benieuwd of we wat verbeteringen kunnen zien. De huisjes die wij bijvoorbeeld bouwen worden casco neergezet. Dit houdt in puur en alleen een fundering met afgewerkte vloer, 4 muren en een dak. De rest moeten de mensen zelf in orde maken, ook de kozijnen. Zodra we aankomen en de mensen me herkennen komen er velen op ons af om te bedanken en fijn dat we nog eens komen kijken. Iedereen biedt een kop thee aan of een bord rijst als ontbijt. Ruzain slaat alles beleefd af en we komen ondertussen bij de diverse huisjes die we gebouwd hebben. Ik ben positief verrast want bij velen zie

ik verbetering. Sommigen hebben zelfs stroom en water en ook kozijnen. Eigenlijk is elk huisje er wel weer op vooruit gegaan en worden ze ook netjes schoon gehouden. Het valt niet te beschrijven hoe dankbaar ze zijn. Geweldig. Uiteindelijk bezoeken we het laatste huisje van mijn grote autistische vriend Chimas. Vorig jaar hebben we voor hem en z'n ouders een huisje gebouwd. Chimas geeft me een hand en wijkt niet van m'n zijde. Het huis is kraak helder en werkelijk perfect bijgehouden.

We vertrekken uit het moeras gebied en rijden nog even langs de lopende projecten. Alles verloopt volgens plan en zoals het er nu uitziet is alles klaar voor we naar huis gaan. Inmiddels hebben we er een halve dag op zitten en Ruzain stelt voor om even een koppie thee te doen bij het River house. Heerlijk even alleen aan de rivier gezeten, met een koppie verse ginger thee, uitzicht op de rivier en de jungle. Heerlijk.

Voor we weer verder gaan rijden we eerst naar huis om Pa op te pikken want we moeten naar de school waar we de computers voor aangeschaft hebben. Het computer lokaal wordt vandaag officieel geopend en uiteraard gaat dit weer gepaard met een hele ceremonie met speeches en bla bla bla. Heb zo'n hekel aan..... Ontvangst is weer buitensporig hartelijk met rijen kinderen die klappen, veel bloemen, toneel, dansjes en speeches. Heeeeeeeel veeeeeeel speeches. Heeeeeeele lange speeches. Uiteindelijk mag Pa het lint door knippen en is het lokaal tip top in orde. Kost veel tijd maar hoort er nou eenmaal bij.

Gauw verder. We zetten Pa onderweg af bij het strand want de dokter heeft gezegd dat tie rustig aan moet doen. Ruzain en ik rijden door naar de school die wat meer in het binnenland ligt. Gaat ook lekker hard hier. Mooi om te zien. Er is elektriciteit, fans hangen en werken, ze zijn bezig met de waterleiding. De kinderen begroeten ons zeer uitbundig en het schoolhoofd en de onderwijzeressen zijn zo dankbaar dat er eindelijk stroom is. In deze warme tijd voor verkoeling van de lokalen maar tijdens de regentijd is de elektriciteit hard nodig om verlichting te hebben omdat het dan erg donker kan zijn buiten. 3x raden wat het schoolhoofd ons vraagt : Mr Robert.....Monday we want to do a small function with a ceremony to say thanks. Nou ik zeg tegen hem totaal geen dank, heel graag gedaan maar geen ceremonie want maandag willen we een dag relaxen. De man snapt er niets van maar Ruzain legt het hem helemaal uit. Hij begrijpt het en vraagt of we hem volgend jaar niet willen vergeten. Nou dat doen we zeker niet!!

Weer wat afgerond. Het is inmiddels tegen drieën en we snellen naar huis want we moeten met Raseek z'n kinderen op pad om ze in het nieuw te steken. Risla staat al bij Ruzain z'n huis met haar broertjes en de aanblik hiervan maakt me triest. We missen die gek zo ongelooflijk. Als ik uitstap en de kinderen begroet begint Risla spontaan te huilen en daardoor ook haar jongste broertje. Ik hou het zelf ook niet echt droog dus we gaan eerst maar eens een flinke bak ijs eten. Na een lang gesprek over het wel en wee van het gezin gaan we naar de stad om de 3 kinderen maar eens lekker te verwennen. Ze mogen alle 3 nieuwe kleren, schoenen en slippers uitzoeken en 1 ding wat ze graag willen hebben. Risla vraagt om een klein oventje om cake te maken zodat ze die kan verkopen, Rikkas de middelste vraagt een horloge en de jongste wil graag cricket materiaal. We vergeten allemaal even het verdriet en wij genieten van het genieten van de kinderen. Als we klaar zijn glunderen ze alle 3 en we brengen ze weer naar huis. Risla vraagt of we voordat we weggaan nog gedag komen zeggen. Tuurrrlijk!

Ruzain gaat Pa oppikken en ik ga verslag schrijven en de boekhouding. We eten vanavond heerlijk verse tonijn!! Na het eten zitten we lekker op de veranda aan een bakkie koffie. Het is vanavond erg

druk, een komen en gaan van mensen, mensen die vragen, mensen die bedanken etc. Rond 21:00 vraag ik Ruzain de poort dicht te doen. Het is even genoeg zo. Alles begint te tolleren en we willen even relaxen. Rond half tien is het eindelijk muisstil en drinken we met z'n allen nog een borreltje. Weer een dag voorbij.

23 maart

Hieperdepiep.....Moeders jarig. Drukke dag voor de boeg want we willen gaan afronden. Het geld is inmiddels zo goed als op. Een klein buffertje houden we apart voor de meest schrijnende gevallen aan de poort. We gaan eerst naar de opticien. We hebben weer een lijst met 45 aanvragen van mensen die via Dr Sayaan zijn doorverwezen naar de oogarts en nu een bril krijgen. Veelal kinderen die door slechte ogen moeilijk meekomen op school. De opticien gaat een prijs maken. We eisen een schappelijke prijs want hij heeft al behoorlijk wat verdiend aan ons. Na wat gereken krijgen we een fikse korting en we bestellen alles gelijk. De brillen worden meteen besteld en nadat ik afgerekend heb belooft de man ze voor ons vertrek af te leveren (aanstaande woensdag). Als we weggrijden worden we gebeld door de Water Board. De hoofdaansluiting van de wijk waar we water aan willen leggen is al klaar en we moeten beslissen wat we willen. Na overleg met wat mensen uit de wijk hebben we besloten om op verschillende centrale plekken waterkranen aan te leggen zodat de hele wijk kan genieten van schoon water. Er heerst veel diarree in dit gebied en dit heeft alles te maken met de zeer slechte hygiënische voorzieningen. Ik las stom toevallig afgelopen vrijdag nog een artikel in het AD hierover:

Zes van de zeven miljard aardbewoners hebben inmiddels een mobieltje, maar een kwart van hen moet het nog altijd zonder een wc stellen. Die cijfers zijn voor de Verenigde Naties reden voor een wereldwijde campagne om de gehele wereldbevolking van fatsoenlijk sanitair te voorzien.

De tweeënhalf miljard mensen die verstoken zijn van een toilet of latrine zijn het slachtoffer van 'een stille ramp', zei plaatsvervangend secretaris-generaal Jan Eliasson donderdag. Het halveren van dat enorme aantal voor 2015, het doel dat de VN zich in 2000 hebben gesteld, is slechts haalbaar als de wereld het probleem zonder dralen aanpakt. Er rust een taboe op dit onderwerp, maar dat moet worden doorbroken, want 'dit raakt het hart van de volksgezondheid, het milieu en de waardigheid van miljarden mensen'.

De Verenigde Naties willen dat de 'stoelgang in de open lucht' in 2025 zelfs helemaal tot het verleden behoort. Meer dan een miljard mensen zijn daarop tot op heden aangewezen. Zij staan bloot aan tal van levensgevaarlijke ziekteverwekkers. Diarree doet jaarlijks 750 duizend kinderen de das om.

Buiten het feit dat hier geen water was zijn er ook geen sanitaire voorzieningen. Her en der doet men hun behoefte. Door de meevaller van de opticien hebben we een fors bedrag "over" en bij ons vertrek uit Holland hebben van diverse mensen ook nog wat contant wat geld mee gekregen. We besluiten om centraal in de wijk ook nog 3 toiletten neer te zetten. Elias, onze aannemer die ons al jaren terzijde staat biedt weer gratis hulp. Hij heeft 2 zwagers die momenteel geen klus hebben en op zijn kosten mogen we deze inhuren voor de bouw van de 3 toiletten. De benodigde bouwmaterialen regelen deze 2 mensen zelf en 7 mannen uit de wijk zullen mee werken. Kosten zijn op deze wijze minimaal. De Water Board gaat vanmiddag aan de waterkranen beginnen en de mannen uit de wijk met de 2 zwagers van Elias gaan vanmiddag beginnen met de bouw van de toiletten.

We rijden verder naar een groothandel van medicijnen. We hebben een behoorlijke lijst van Dr Sayaan gekregen en Ruzain had me al voorbereid dat het een aardig bedrag zou worden. Nou, dat

klopte, maar toen begon Ruzain z'n spelletje te spelen.

Vrijwilligerswerk....blablabla.....Buitenlanders....blablabla.....gratis consult.... De chef besluit om de eigenaar van de groothandel te bellen en na een langdurig gesprek krijgen we een flinke korting als we beloven hun trouw te blijven als leverancier. Een paar enorme dozen worden ingepakt en alle medicijnen voor het komend jaar zijn weer binnen. Trots en blij voor Dokter Sayaan.....

Het is bloed heet en we besluiten een vroegertje te nemen. Doordat we zo verschrikkelijk vroeg al beginnen hebben we er al bijna een dag opzitten. We rijden naar huis en verkleden ons en gaan een heerlijke duik nemen in de parelblauwe Indische Oceaan. Heeeeeerlijk. Of alle ellende van je lichaam spoelt. Na een heerlijke grote fles koud goud gaan we weer lekker naar huis. Vanavond eten in Hotel COCO Bay. Geweldige locatie, heerlijk eten. Proost moeders.....

24 maart

Vanmorgen weer vroeg uit de veren. Best wel weer last om m'n waardes stabiel te houden. Na wat gegeten te hebben ga ik eerst maar weer eens met de boekhouding verder. Na een paar uur alles uitgezocht te hebben en ingeboekt te hebben ben ik positief verrast. Alles komt redelijk overheen, mede met de hulp van lokale bedrijven die ons weleens een bonnetje meer geven. Voor degene die we nog moeten betalen leggen we enveloppen met geld apart zodat we nu echt precies zien wat we nog te besteden hebben. We hebben nog een kleine €300 en die houden we apart voor de poortgevallen. Na het ontbijt nog even Facebook updaten en dan rijden we naar de wijk waar ze met de waterleiding en toiletten bezig zijn. Er is veel dankbaarheid en alles loopt naar wens.

We rijden nog even naar de stad en pikken alle bestelde brillen op. Morgen worden deze allemaal opgehaald door de mensen. Aan het einde van de dag besluiten we nog even naar Risla te gaan. Elke keer als we haar spraken deze reis waren er andere mensen bij en ze wilde ons even apart spreken. Ze zit met een probleem. Ze heeft onlangs examen gedaan en verwacht over 2 weken de uitslag. Er van uitgaande dat ze geslaagd is moet ze een keuze gaan maken wat te doen. Normaal gesproken zou ze naar de universiteit gaan in het oosten van Sri Lanka en zou ze intern gaan. Dit ziet ze nu niet zitten omdat haar moeder en broertjes dan alleen zijn. Begrijpelijk dat dit geen gemakkelijke keuze is. Haar vader is krap 8 maanden geleden overleden en om dan nu ook al gelijk het ouderlijk huis te verlaten daar wordt ze zelf geen gelukkige student van. Ook voor haar moeder en broertjes zou dat niet makkelijk zijn. Wel vertel ik haar dat in mijn ogen het heel belangrijk is dat ze verder leert. Suus en ik sponsoren al ruim 8 jaar haar opleiding en het is een slimme meid. Zou zonde van de investering zijn. Als ze slaagt en stopt met school heeft ze een mooi papiertje maar een baan zal ze er nog niet mee kunnen vinden. Als ze verder leert heeft ze grote kans op een baan waardoor het inkomen van dit gezin ook weer een stukje gegarandeerd is zodat wij met onze ondersteuning kunnen stoppen. Tussen haar traantjes door begrijpt ze ons gelukkig wel en zegt ze zelf dat ze ook verder wil leren maar nog niet weet hoe of wat. Het lijkt ons verstandiger om eerst eens op de uitslag van het examen te wachten. Laat ze eerst maar eens alles op een rijtje zetten en erover nadenken. Ze snapt het gesprek goed en bedankt me: Thanks for the brainwave Robert. We drinken nog een kop thee en ze haalt herinneringen op aan haar prettig gestoorde vader. Na een dikke kroel voor haar en haar 2 broertjes nemen we afscheid en drukken Risla op het hart dat ze via Ruzain ons altijd kan bereiken en dat ze altijd via hem mag bellen voor vragen of advies.

25 maart

De regentijd is echt begonnen. Enorm noodweer geweest vannacht. Als ik naar m'n kantoortje loop is staat het buiten helemaal blank. Echt bizar hoeveel regen er tijdens zo'n bui uit de lucht valt. Water is heel belangrijk maar kan ook veel ellende veroorzaken.....

Na het ontbijt rijden we eerst naar het huis van de 2 broers. Het is af!! Een schitterend stenen huisje staat er in de voortuin van de andere broer. Geweldig. We zijn er trots op dat er weer zo'n geweldig Pa en Zoon huisje staat en de broer zelf ook. Hij glundert van oor en tot oor en blijft ons de handen schudden en bedanken. We rijden door naar de gehandicapte man. Men is hier nog druk bezig. Wordt een mooi, klein kamertje, de muren wordt netjes afgestuct zodat hij zijn armen niet open kan schaven aan de scherpe betonnen blokken. Tijdens paniekaanvallen zou dit namelijk weleens kunnen gebeuren. Ik besluit ter plaatse nog een kleine investering te doen. Er moet echt stroom komen in het kamertje met een lamp en een fan voor wat verkoeling. Ruzain belt gelijk onze elektricien en die komt direct opdruven. Het kan vrij eenvoudig gerealiseerd worden en we besluiten het te doen. Dit project hopen we net op tijd af te krijgen. We hebben wat tegenslag gehad door de regen waardoor het huis van het moddergezin niet klaar is voor we naar huis gaan. De verwachting is dat het vrijdag klaar zal zijn. Ruzain belooft om ons op de hoogte te houden als we weer thuis zijn. Het is niet anders.

We rijden nog even naar de toiletten in aanbouw en het ziet er naar uit dat deze morgen gereed zijn. Zo.....op naar de oceaan, lekker even plat en geen ellende. Als het inmiddels rond vijven is lijkt het wel nacht. Een enorm gebulder barst los en het vuurt gigantisch. Twee uur lang regent het onophoudelijk. Het is echt bizar hoeveel water er uit de lucht valt. Als we naar huis rijden is het dood stil op de weg en verschillende straten staan helemaal blank. Thuis aangekomen is het eindelijk droog geworden. Eerst maar eens verkleden en douchen. Als pa en ik uit onze kamer komen horen we een drukte van jewelste in de tuin. Het ziet zwart van de mensen. Ruzain heeft tegen iedereen gezegd dat dit onze laatste avond is zodat we morgen nog een rustige avond hebben voor we vertrekken. Het is een komen en gaan van mensen die bedanken voor alles wat we dit jaar hebben gedaan maar ook veel mensen die wederom bedanken voor projecten die we in het verleden hebben gedaan. Ze hebben bananen bij zich, ananas, mango enz. Het is een gekkenhuis. Tussendoor worden er nog even 43 brillen uitgedeeld aan de daarvoor bedoelde mensen. Rond een uur of tien loopt de laatste de poort uit. We zijn kapot. Wat een mensen en wat een dankbaarheid. Geweldig. We besluiten nog wat te drinken en daarna heerlijk slapen. Morgen hebben we helemaal niks op de planning staan dus heerlijk dagje relaxen. Woensdagavond vertrekken we dus mooi gepland. Kunnen we woensdagochtend de laatste projecten langs en daarna beginnen aan de terug reis.

26 maart

Wakker worden, verslag bijwerken, facebook bijwerken, ontbijt, strand, zee, zonnecolaatje, zwemmen, slapen, zwemmen, slapen, voetjes masseren. 17:00. Einde van deze zeer "vermoeiende" dag. Ruzain pikt ons op en we rijden even langs de wijk waar de toiletten worden gebouwd. Door alle hulp zijn ze al af. Schitterende stenen gebouwtjes met een pot en aansluiting op het riool. Geweldig. Een horde mensen komt ons bedanken en met een super voldaan gevoel rijden we hier weg.

We gaan vanavond met onze "vaste medewerkers" naar de Indian hut. Laatste avond trakteren we ze altijd om te bedanken voor hun ongelooflijke hulp en betrouwbaarheid. Zonder Ruzain, Chootan, Nero, Naseem geen Pa en Zoon helpen. De mannen zijn altijd een beetje sip op deze avond. Ze genieten als wij er zijn. Het werk, de projecten, de verwennerij, de vriendschap alles moeten ze weer

gaan missen voor een tijdje. Al gauw komen de eerste verhalen uit de oude doos. Vooral het verschil hoe we die eerste keer kort naar de Tsunami werkten en nu. Toen nog met een oud schriftje en balpen om het verslag bij te werken en dan naar een fax rijden in de stad om het verslag naar ma te faxen. Nu bij weggaan van het project, alles op je iPad knallen, mailen naar je laptop bij Ruzain thuis, onderweg via je telefoon de boel eventueel op facebook zetten. Tsja het heeft voordelen en nadelen.

Verder veel verhalen en anekdotes over 9 jaar Sri Lanka. Zal ik er één vertellen die ik zelf thuis nooit vertelt heb?

Na een etentje knalde zoals gewoonlijk Boney M uit de luidsprekers. Het hele busje swingde op de dreunen van By the Rivers of Babylon, gezang, geschreeuw, gefluit een grote pestherrie. De jongens stookten mij een beetje op omdat ze dachten dat ik geen auto zou durven rijden in Sri Lanka. Sri Lanka is in mijn ogen op Cairo na het meest gevaarlijke land om auto te rijden en.. men rijdt er links.....Maar Ropie laat zich niet kennen natuurlijk en neemt plaats achter het stuur van de bus en rijdt op z'n gemak door de straten van Galle met diezelfde enorme pestherrie in de bus, en een bende enthousiaste vrienden omdat ik rij.....Voel je hem aankomen? Op een stuk onverlichte weg zit een enorm gat. Er is aan de weg gewerkt maar dat wordt hier niet netjes afgezet zoals bij ons. Een enorm kabaal en een giga klap. Door het enorme gat is de bus bijna gekanteld en zijn we op de verkeerde weghelft gekomen en tegen een vrachtwagen geknald. Het is doodstil in de bus en binnen een mum van tijd word ik uit de bus getrokken en zit Raseek achter het stuur. Ik snap waarom, want binnen een mum van tijd is de politie er en met buitenlanders achter het stuur ben je aan de beurt. Raseek zit netjes achter het stuur en geef z'n rijbewijs af. Small problem for you mr Raseek. Driver licence expired (verlopen). De man loopt naar de politie auto waar Fasul inmiddels ook in duikt. Raseek wordt uit de bus getrokken en Ruzain kruipt achter het stuur. Fasul stapt uit de politie auto en de agent komt naar de bestuurderskant gelopen. Raseek krijgt z'n rijbewijs terug en de politie agent vraagt doodleuk aan Ruzain: Licence please? Ik vraag Fasul later hoeveel het hem gekost heeft om het ongeluk uiteindelijk op naam van Ruzain te krijgen zodat alles netjes vergoed werd door de verzekering omdat Ruzain goed verzekerd is. Gelukkig was er alleen maar blikschade. Ik heb nadien nooit meer gereden in Sri Lanka en ga dat zeker ook nooit meer doen. En elk jaar als we langs de plek van de aanrijding rijden: Yesss Robert's place, wordt er dan gezegd.

We rijden naar huis. Gelukkig staan er geen mensen voor de poort. Iedereen is moe en we gaan vroeg slapen.

27 maart

Vroeg wakker want enorm veel zin om naar het gezin te gaan. Komen hier is geweldig maar naar huis gaan het allerbeste. Ik ga online inchecken en rond mijn verslag af. We gaan alle mensen gedag zeggen en rekenen met de laatste mensen af. Het zit er weer op. Nadat we onze koffers hebben gepakt gaan Pa en ik nog lekker even naar Unawatuna. Het is een raar contrast om vanuit alle ellende opeens binnen 25 minuten op een van de mooiste locaties ter wereld te zitten. Het strand van Unawatuna is namelijk 1 van de mooiste 7 stranden ter wereld volgens de reisgidsen. We genieten even van al het moois en zwemmen in een parel blauwe oceaan. Ruzain pikt ons halverwege de middag op. We gaan beginnen aan de lange lange terugreis. Afscheid nemen is speciaal. Zeker omdat je je realiseert dat er van alles kan gebeuren in de tussentijd voordat we elkaar weer zien. Helaas beseffen we ons dit ten eerste sinds Raseek. Een omarming, een kroel en een laatste blik op "ons" dorp Gintota!

29 maart

Ik word al vroeg wakker van het gegil van de apen. Roos springt boven op me en Sam rolt van de ene kant van het bed naar de andere kant.....Heerlijk thuis en genieten van 2 hollandse apen en natuurlijk Suus!!